

Arrest

nr. 114 345 van 25 november 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 10 mei 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 april 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinq}ues).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 augustus 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 20 augustus 2013.

Gelet op de beschikking van 4 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 september 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. GARDIN, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 april 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13^{quinq}ues). De rechtsgrond van de bestreden beslissing is artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 De Raad stelt ambtshalve het gebrek aan belang bij voorliggend beroep vast.

2.2 Er dient op gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet middels een beschikking aan de partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om vast te stellen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt in de beschikking van 12 augustus 2013 het volgende gesteld:

“Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd. Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet meer over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden. In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet genomen. De verzoekende partij betwist evenmin dat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten. Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de wet van 15 december 1980 vereiste documenten, een bevel te verlenen om het grondgebied te verlaten. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij geen nut opleveren.

Aangaande artikel 3 van het EVRM dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij slechts in de hoofding van het eerste middel naar dit artikel verwijst, maar dat zij nalaat uiteen te zetten op welke manier de bestreden beslissing deze bepaling precies zou schenden, zodat dit onderdeel van het eerste middel onontvankelijk is.

Er wordt opgemerkt dat op 31 juli 2013 bij arrest met nummer X door de Raad zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij werd geweigerd. Voorts schorst artikel 39/70 van de vreemdelingenwet de uitvoering van de weigeringsbeslissingen van de commissaris-generaal, maar verhindert niet dat een bevel om het grondgebied te verlaten met toepassing van artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen uitgereikt wordt.

Aangaande artikel 13 van het EVRM wordt erop gewezen dat deze bepaling, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist. De verzoekende partij voert de schending van artikel 3 van het EVRM, maar hierboven werd reeds vastgesteld dat de verzoekende partij de schending van artikel 3 van het EVRM niet op ontvankelijke wijze heeft aangevoerd. Waar de verzoekende partij stelt dat zij momenteel niet weet waarheen de Belgische autoriteiten haar gaan uitwijzen en ze verwijst naar het arrest van het EHRM van 2 oktober 2012, dient erop gewezen te worden dat de bestreden beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten betreft en dat er in casu geen sprake is van een gedwongen uitvoering. Het betoog van de verzoekende partij mist feitelijke grondslag. Voor het overige beperkt de verzoekende partij zich tot een theoretisch en hypothetisch betoog.

Waar de verzoekende partij voorhoudt dat zij had moeten worden gehoord en zij zich in het kader van haar betoog beroept op artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient opgemerkt dat dit artikel uitdrukkelijk behelst dat “Eenieder er recht op [heeft] dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld”. De verwerende partij is evenwel geen instelling of orgaan van de Europese Unie. Bij de loutere stelling en de loutere verwijzing naar niet nader bepaalde rechtspraak, met name dat “Krachtens de toelichting bij artikel 41 (...) het recht op behoorlijk bestuur evenwel door de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Gerecht van eerste aanleg erkend (is) als een algemeen rechtsbeginsel, zodat het als dusdanig kan worden ingeroepen”, toont de verzoekende partij verder niet in concreto aan als zou hieruit voor de lidstaten van de Europese Unie enige verplichting voortvloeien. Daarnaast dient vastgesteld dat de Toelichting bij het Handvest van de Grondrechten op zich geen juridische waarde heeft, doch slechts

een hulpmiddel vormt voor de interpretatie, bedoeld om de bepalingen van het Handvest te verduidelijken. Voormelde Toelichting is aldus geen juridisch bindende norm waaraan bestuursbeslissingen dienen te worden getoetst. Een schending van artikel 41 van het Handvest kan als dusdanig in casu dan ook niet op nuttige wijze worden aangevoerd. Het betoog van de verzoekende partij doet in casu geen afbreuk aan het gegeven dat de hoorplicht niet van toepassing is op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet. De hoorplicht, als de plicht in hoofde van de overheid om zich volledig in te lichten in het raam van de zorgvuldigheidsplicht, als beginsel van behoorlijk bestuur, houdt in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007, nr. 167.887). Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door verzoeker gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (Cfr. RvS 15 februari 2007, nr. 167.887; cf. ook I. OPDEBEEK, "De hoorplicht" in *Beginselen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 206, 247). Er dient dan ook op gewezen dat het bestreden bevel is gegrond op een gegeven dat voor directe, eenvoudige constatacie vatbaar is, met name de vaststelling dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten en met name niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum, en dat met betrekking tot de asielprocedure van de verzoekende partij door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing werd genomen waarbij de verzoekende partij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd. De verzoekende partij diende derhalve niet vooraf in de gelegenheid te worden gesteld om haar standpunt ter zake naar voor te brengen. Daarenboven geeft de verzoekende partij bij haar betoog geenszins in concreto aan wat zij zou hebben bijgebracht om te bestreden beslissing om te buigen. Te dezen kan verzoekende partij niet op een dienstige wijze de hoorplicht als algemeen rechtsbeginsel aanvoeren.

In de mate waarin het betoog van de verzoekende partij artikel 74/18 van de vreemdelingenwet betreft, wordt opgemerkt dat de bestreden beslissing in casu inderdaad niet uitdrukkelijk vermeldt dat een schriftelijke of mondelinge vertaling op verzoek verkregen kan worden. In de bestreden beslissing – die de verzoekende partij overigens expliciet weergeeft in haar verzoekschrift – wordt vermeld dat de verzoekende partij het grondgebied dient te verlaten binnen dertig dagen, en in de akte van kennisgeving van de bestreden beslissing, die de verzoekende partij tevens bij huidig verzoekschrift voegt, wordt uitdrukkelijk melding gemaakt van welke landen de verzoekende partij het grondgebied dient te verlaten en van de beroepsmogelijkheden die voor haar openstaan. Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij middels huidig beroep, waarin zij de verwijderingsmaatregel aanvecht, tijdig een beroep heeft kunnen instellen tegen de bestreden beslissing zodat niet wordt ingezien in welk opzicht haar belangen op dit vlak zijn geschaad. Ook blijkt uit de bewoordingen van het middel dat de verzoekende partij weet dat zij het grondgebied binnen de dertig dagen diende te verlaten. De rechten van de verzoekende partij zijn in casu gevrijwaard, ondanks het feit dat in de bestreden beslissing niet uitdrukkelijk werd vermeld dat een schriftelijke of mondelinge vertaling van de belangrijkste elementen van de beslissing tot verwijdering op verzoek van de vreemdeling kan worden verkregen bij de minister of zijn gemachtigde. De kritiek van de verzoekende partij die betrekking heeft op de modaliteiten van de uitvoering van de bestreden beslissing, kan niet leiden tot de nietigverklaring ervan."

2.3 Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 20 augustus 2013 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in, waarin zij niet slechts vraagt gehoord te worden, maar tevens de redenen uiteenzet waarom zij wenst gehoord te worden. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening gehouden worden.

In het proces-verbaal van terechtzitting van 24 september 2013 staat het volgende vermeld: *“De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen. VzP verwijst naar de schriftelijke procedure en de motieven van haar brief ‘vraag tot horen’. VwP verwijst naar de beschikking van de Raad en haar nota.”*. Het is duidelijk dat, indien de verzoekende partij een vraag tot horen indient en zo kenbaar maakt dat zij het niet eens is met de beschikking, maar zich ter terechtzitting beperkt tot het loutere verwijzen naar de schriftelijke procedure, zij op deze manier niet aannemelijk maakt dat de beschikking onterecht werd genomen.

Daar waar de verzoekende partij in haar betoog ter terechtzitting eveneens verwijst naar *“de motieven van haar brief ‘vraag tot horen’”*, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de beschikking van 12 augustus 2013 opgenomen grond formuleert, dient erop gewezen te worden, dat gelet op hetgeen hoger reeds werd gesteld, het verzoek tot horen geen nota of memorie is waarnaar ter terechtzitting kan verwezen worden. Met een loutere verwijzing naar de schriftelijke uiteenzetting in het verzoek tot horen kan dan ook geen rekening gehouden worden.

Zodoende brengt zij dan ook geen elementen aan die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in voornoemde beschikking werd aangegeven. De inhoud van de beschikking blijft daardoor overeind en het beroep dient te worden verworpen.

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig november tweeduizend dertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET